

ma maggama. Temma jalla reig ei játnud tedda faua maggada.ousis ülles ja istus afna jures mahha, kelle üllem jäggo lahti olli, ses et hea soe õ olli. Kamber pimme, et tedda ei sanud afna pealt nähha; agga oues olli pea páwa segus, sest et keige pitkemad páwad ja pedalegi fu walge olli. Ei faua aega, siis näggi temma kaks meest, kes ukse peált fatsusid. Kulis siis, sest et üllem akken lahti olli, kui teine ütles: Ukse lük on tubliste finni, agga kas náád, Pattuse luuk on lahti, ja seál teisel kohhal on meie parrajaks abbiks pitk reddel. Kui sedda lugti ette kanname, siis same seált hólpaste lae peále, ja kui siis treppist alla láhme, siis herra maggamisse kambri uks on eßiminne. — Seltsumees küsis siis teise käest: Kas sa tead selgeste, kus herra omma rahha peab? — Miks ei tea, efs ei olle tedda wiis aastat teninud ja tedda temma kambris üllespassind. Agga sedda minna ütlen kowwaste, temma ihhule teie ei tohhi ei mingisugust wigga telyha. Sedda minna ei láhha mitte fallima. Temma on minno wasto iska õige olnud;

minna agga ollen temmale liga teinud. — Olgo siis nenda, ütles teine; egga meie ei tahha temma käest muud kui temma rahha. Agga kui hirmus faua jáwad need kaks teised mehhed árra. Láhme nende wasto, neile rutto tehha. — Láksid árra. — Kerjaja töötis ni fermeste, kui omma wiggaga joudis, perre tuppa, árratas jársko neid kahheksa meest seál ülles ja rákis, et nelli rõówlit ollid tee peál furja nouga herra rahha párrast. Meist need prisked teniad saafsid hólpaste jäggo, kui nemmad agga ruttuste ja targaste teeksid. Piddid tuggewad kúbbarad, kelle sisse paksud rátsikud saaks pistud, páhhå pannema, nuiad ja kóied kasa wóitma, ja ennast puhhas senna honesse korjoma, mis fattusse luki wastastikko on náhha, ja úsna waiksel wiñil ootma, senni kui rõówlid seál lugti kohhal kous ollid. Siis moisa poisiid pidid ühhe jonega nende fallale fargama, ja sest et kaks ühhe rõówli peále tulli arwata, siis olli fúl lota, et kelmid ei peásefiks mitte. — Se tarf nou láks sannast